

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 253/2026-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Lion Law Partners s.r.o., Komenského 14A, Banská Bystrica, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/9/2022 z 11. januára 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/65/2024 z 27. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Banská Bystrica od žalovaného domáhal zaplatenia sumy 29 874,53 eur s príslušenstvom z titulu medzi sporovými stranami uzatvorenej zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy v znení dodatkov vrátane dodatku, ktorého predmetom bola dohoda o zániku zmluvy o uzavretí budúcej kúpnej zmluvy, ak kúpna zmluva nebude uzavretá do 30. júna 2009. Predmetom zmluvy o budúcej kúpnej zmluve bol záväzok žalovaného, že do 30. júna 2009 prevedie na sťažovateľa vlastnícke právo k špecifikovaným nehnuteľnostiam. Pri podpise zmluvy odovzdal sťažovateľ žalovanému preddavok v sume 29 874,53 eur, čo žalovaný potvrdil svojím podpisom na zmluve. K prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam na sťažovateľa v dohodnutom termíne nedošlo. Na strane žalovaného tak vzniklo bezdôvodné obohatenie.

3. Žalovaný sa pred vydaním platobného rozkazu bránil tým, že 30. decembra 2009 sťažovateľovi preddavok vrátil, čo sťažovateľ spochybnil poukazom na existenciu na seba naväzujúcich účtovných dokladov, z ktorých vyplynul záver, že k vráteniu dôjsť nemohlo.

4. Súd prvej inštancie platobným rozkazom z 28. júla 2010 žalobe sťažovateľa v plnom rozsahu vyhovel. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor s odôvodnením o vrátení preddavku.

5. V konaní žalovaný vzniesol námietku splnenia dlhu v zmysle príjmového pokladničného dokladu a prehlásil, že peniaze boli fyzicky vrátené. Sťažovateľ ďalej poukazoval na zaplatenie preddavku v zmysle zmluvy, čo žalovaný spochybňoval.

6. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 20C/106/2010 z 8. októbra 2012 žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Na odvolanie žalovaného odvolací súd rozsudkom sp. zn. 12Co/8/2013 z 28. septembra 2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku o priznaní istiny, v časti príslušenstva a vo výroku o trovách konania rozsudok zrušil a vrátil na nové rozhodnutie.

7. Na dovolanie žalovaného najvyšší súd uznesením sp. zn. 8Cdo/70/2017 z 27. júna 2018 rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť sťažovateľovi istinu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodom zrušenia bolo nedostatočné odôvodnenie oboch rozsudkov, ich zmätočnosť, ktorá bránila podrobnejšiemu právnomu preskúmaniu správnosti prijatých záverov.

8. V poradí druhým rozsudkom sp. zn. 20C/54/2018 zo 14. októbra 2021 okresný súd žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol viazaný kasačnou záväznosťou rozhodnutia dovolacieho súdu s odôvodnením, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno o vyplatení žalovanej sumy a že pod vplyvom zmeny žaloby podaním z 18. mája 2012 došlo k premlčaniu uplatneného nároku.

9. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 15Co/9/2022 z 11. januára 2023 druhý rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom na odvolacie námietky sťažovateľa (podľa jeho názoru) odpovedal nepostačujúco stručne, v zásadnom rozpore so skorším opačným rozhodnutím, bez opory v zistenom skutkovom stave, stotožniac sa s odôvodnením v poradí druhého prvoinstančného rozhodnutia, nadmieru formalisticky a nelogicky preferujúc význam účtovných dokladov.

10. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pretože závery oboch inštančne nižších súdov považoval za zmätočné, svojvoľné, vo výsledku arbitrárne.

11. Vadu zmätočnosti sťažovateľ identifikoval v tom, že:

- súdy dospeli ku skutkovým záverom, ktoré zjavne odporujú vykonaným dôkazom; keď sťažovateľom predloženú zmluvu absolútne ignorovali,

- v rozpore so skutočne prejavenu vôľou sťažovateľa svojvoľne rozhodli prejudiciálne o zmene žaloby a na tom podklade kauzálne o premlčaní uplatneného nároku,

- v rozpore s dôkaznou teóriou a v rozpore s ustálenou judikatúrou aplikovali deformovaný dôkaz (to, čo mal dokazovať žalovaný, bolo posúdené ako neunesenie dôkazného bremena sťažovateľom),

- odôvodnenia oboch rozhodnutí súdov nižšej inštancie sú v jadre vyhodnotenú extrémne selektívne, výlučne pod vplyvom spornej kasačnej záväznosti dovolacieho rozhodnutia, bez interakcie

s ostatnými v konaní zadováženými dôkazmi, vo výsledku svojvoľne a v rozpore so zisteným skutkovým stavom,

- odvolací súd nedal náležitú a presvedčivú odpoveď v zmysle § 393 ods. 2 CSP na všetky sťažovateľom nastolené odvolacie námietky,

- súdy vo výsledku vydali zmätočné, formalistické a extrémne nespravodlivé rozhodnutia, čím došlo k odňatiu žalobcovi patriacich procesných oprávnení v takej miere, že vo výsledku došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 9Cdo/65/2024 z 27. januára 2026 dovolanie sťažovateľa odmietol pre neprípustnosť.

II.

Argumentácia sťažovateľa

13. Právne závery, ktorými najvyšší súd odôvodnil odmietnutie dovolania, boli podľa sťažovateľa výsledkom ústavne neudržateľnej aplikácie a interpretácie noriem procesného práva v otázke hodnotenia dôkazov.

14. Zjavnú nesprávnosť a zmätočnosť odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu možno vidieť v bode 14 odôvodnenia, v ktorom sťažovateľovi vyčíta, že v dovolaní neuviedol, ktoré konkrétne odvolacie námietky odvolací súd ignoroval, čo evidentne nezodpovedá úplnému obsahu odvolania.

15. Najvyšší súd nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nepodrobil postačujúcej kontrole základného práva na spravodlivý proces, a to najmä v rámci dvoch úplne protichodných rozhodnutí vydaných na základe pochybnej a neudržateľnej údajnej kasačnej záväznosti skoršieho zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu. Chýbajú jasné a zrozumiteľné vysvetlenia, ako sa kasačným rozhodnutím dovolacieho súdu identifikované vady zmätočnosti pričínili a vysporiadali s takou zásadnou zmenou pre výsledné rozhodnutie, že materiálne plnenie (vyplatenie preddavku prevodom na účet žalovaného 7. novembra 2007) akceptované predchádzajúcimi zrušenými rozhodnutiami oboch súdov nižšej inštancie stratilo význam a prednosť dostala dezinterpretácia jedinej žalovaným prijatej platby formou zmluvného prevzatia dlhu.

16. Dovolací súd tiež nelogicky (bod 15 odôvodnenia) na adresu sťažovateľa uviedol, že dezinterpretuje význam zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu pre ďalšie konanie súdov, keď tvrdí, že najvyšší súd v ňom preferoval len účtovnú stránku veci. Nie je preskúmateľné, z čoho v pre vec kľúčovej otázke dovolací súd dospel k záveru o dezinterpretácii, keď žiadne opačné závery sa nepodarilo preukázať. Podľa sťažovateľa je uvedená poznámka len voľným pokračovaním svojvoľnej „skutkovej skladačky“ odvolacieho súdu, keď i dovolací súd nekriticky prevzal tézu o inak neexistujúcej, resp. nanajvýš spornej záväznej kasačnej záväznosti zrušujúceho dovolacieho rozhodnutia a neváhal ju excesívne chybné prezentovať ako dôvod správnosti svojho odmietajúceho rozhodnutia.

17. V bode 16 odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu ide o opakujúci sa chybný a extrémne nelogický argument, keď súd bez bližšieho zdôvodňovania a vysvetľovania neudržateľne a extrémne svojvoľne tvrdí, že aj keď v bode 2.2 zmluvy žalovaný potvrdil prevzatie preddavku, tak vlastne ho v danej veci a v daných okolnostiach neprevzal.

18. Sťažovateľ, akcentujúc platbu preddavku zo 7. novembra 2007, namieta, že nemôže z hľadiska dôkaznej teórie obstať dovolacím súdom aprobovaný postoj odvolacieho súdu týkajúci sa tzv. deformovaného dôkazu, premietnutý do záveru, že neprichádzalo do úvahy dokazovanie o vrátení preddavku žalovaným, pretože sťažovateľ nepreukázal odovzdanie preddavku, čo zjavne nezodpovedalo vykonanému dokazovaniu.

19. Z hľadiska rozloženia dôkazného bremena medzi strany sporu je nesprávnou a ústavne neudržateľnou výhrada dovolacieho súdu uvedená v bode 18 odôvodnenia adresovaná sťažovateľovi, že vinou jeho nečinnosti bol ďalší výsluch žalovaného nadbytočný. Opakovane sa i v bode 18 odôvodnenia vyskytuje nepravdivá a vykonanému dokazovaniu nezodpovedajúca premisa (skutkový omyl), neprípustná argumentácia kruhom v jadre vyčítajúca sťažovateľovi to, čo mal preukazovať žalovaný (vrátenie preddavku) a čo sa mu preukázať nepodarilo.

20. V súhrne ide v bodoch 14, 15, 16, 17 a 18 odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu o svojvoľné, jednostranné a nelogické hodnotiace úsudky mimo obsahu spisu, a to nielen z hľadiska vecnej a časovej postupnosti vyhotovenia zmlúv, ale predovšetkým i v kľúčovej materiálnej otázke, keď prevzatie platby od sťažovateľa žalovaný priznal v bode 2.2 zmluvy, v e-mailovej komunikácii a vo všetkých nadväzujúcich účtovných dokladoch.

21. Dovolací súd ako najvyššia súdna autorita strážiaca jednotnosť a predvídateľnosť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov napadnutým rozhodnutím aproboval v danej veci ústavne neudržateľný stav arbitrárneho rozhodovania.

22. Dovolací súd i odvolací súd sa vyhli priamej, preskúmateľnej a presvedčivej odpovedi na všetky v dovolaní i odvolaní nastolené otázky podstatné pre pochopenie, prečo by malo byť výsledné opačné rozhodnutie vecne správnejšie a spravodlivejšie v porovnaní so skorším rozhodnutím vydaným v prospech sťažovateľa.

23. Ak je podľa ustálenej judikatúry požiadavka na riadne odôvodnenie rozhodnutia obsahom práva na spravodlivý proces, potom aj najvyšší súd bol povinný zaoberať sa v rámci rozhodovania o dovolaní sťažovateľa založenom na dôvode podľa § 420 písm. f) CSP teda kvalitou odôvodnenia rozsudku krajského súdu v časti vyhodnotenia dôkazov náležitým spôsobom a pri plnom zohľadnení materiálnej stránky veci. Povrchným a mechanickým odmietnutím kritiky sťažovateľa voči kvalite odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia najvyšší súd nenaplnil svoju zákonom uloženú prieskumnú povinnosť spôsobom súladným so základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

24. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu v konaní o zaplatenie dlžnej sumy z titulu zaplateného preddavku zo strany sťažovateľa žalovanému na základe zmluvy o budúcej zmluve, ktorej predmetom bolo dojednanie podmienok uzavretia budúcej kúpnej zmluvy o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ku ktorej uzavretiu v dojednanom termíne nedošlo. Sťažovateľ namieta nedostatočné odôvodnenie oboch napadnutých rozhodnutí, ktoré boli vydané v rozpore s vykonaným dokazovaním predovšetkým v otázke nepreukázania prevzatia preddavku žalovaným, čo viedlo k neúspechu sťažovateľa v konaní.

Sťažovateľ spochybňuje závery najvyššieho súdu v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí, ktorým boli sudy nižšej inštancie viazané.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu:

25. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné sudy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (IV. ÚS 170/2022, III. ÚS 678/2021, I. ÚS 695/2022)].

26. Konaním a rozhodovaním všeobecných súdov je teda ústavný súd oprávnený zaoberať sa len vtedy, ak sa ústavnou sťažnosťou namieta porušenie takých základných práv alebo slobôd, ktorým nebola poskytnutá účinná ochrana. Účinnú ochranu základných práv a slobôd (okrem iného) predstavuje opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k tomu základnému právu alebo slobode, ktorých porušenie namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 36/96).

27. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, o ktorom bol príslušný rozhodnúť a aj tak učinil najvyšší súd, preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 (prvá alternatíva) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu:

28. Ústavný súd považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné sudy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

29. Obsah normatívneho textu v § 420 písm. f) CSP, ktorý ako dovolací dôvod sťažovateľ uplatnil, zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia ich práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý súdny proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť

nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (vrátane vyhodnotenia súladu medzi skutkovými zisteniami a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej), na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní a pod.

30. Ústavný súd pripomína svoj dnes už v rozhodovacej činnosti pevne etablovaný názor, z ktorého vyplýva, že dovolacie konanie sa nenachádza mimo ústavného rámca ochrany základných práv a slobôd vrátane pravidiel spravodlivého súdneho konania podľa ústavy, a preto označené znenie § 420 písm. f) CSP je potrebné interpretovať v tom zmysle, že najvyšší súd v dovolacom konaní má zákonom ustanovenú povinnosť posúdiť a následne rozhodnúť s ohľadom na obsah podaného dovolania, či v predchádzajúcich štádiách konania pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu základného práva dovolateľa na spravodlivý súdny proces v rozsahu, v akom tomuto základnému právu poskytuje ochranu v rámci svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd (obdobne pozri napr. IV. ÚS 457/2020).

31. Kritika sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu spočíva v jeho tvrdení, že najvyšší súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho námietkou o porušení jeho práva na spravodlivý proces v dôsledku nesprávneho postupu súdov nižšej inštancie v procese dokazovania, ktorý vyústil do nesprávneho právneho posúdenia vecí v neprospech sťažovateľa oproti opačným záverom konajúcich všeobecných súdov vysloveným v predchádzajúcich rozhodnutiach v tejto veci (v prospech sťažovateľa), ktoré boli zrušené v dôsledku kasačného (prvého) rozhodnutia dovolacieho súdu, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí.

32. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sa s prihliadnutím na svoje postavenie ochrancu ústavnosti zameral na posúdenie, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa spĺňa atribúty ústavne akceptovateľného rozhodnutia, pričom po dôkladnom oboznámení sa s jeho dôvodmi pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanej veci neidentifikoval.

33. Ústavný súd sa zameral predovšetkým na posúdenie dovolacieho dôvodu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, s ktorého výsledným posúdením ako neprípustného dôvodu sťažovateľ polemizuje.

34. Z obsahu uznesenia dovolacieho súdu (body 3 až 3.2) a odôvodnenia ústavnej sťažnosti je tiež zrejmé, že sťažovateľ uplatňuje v ústavnej sťažnosti obdobné argumenty, ktoré použil v dovolaní a ktorými odôvodňoval jeho prípustnosť z dôvodu zmätočnosti.

35. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd posudzoval rozsudok krajského súdu predovšetkým z hľadiska tzv. procesnej nearbitrárnosti [§ 420 písm. f) CSP (dodržania štandardov odôvodnenia)], pričom rozsudok krajského súdu vyhodnotil za taký, ktorý bol riadne odôvodnený.

36. Najvyšší súd po rekapitulácii dovtedajšieho priebehu konania, zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia v reakcii na dovolacie námietky sťažovateľa poukázal na podrobné

odôvodnenie rozsudku krajského súdu (body 4.3.4, 4.3.5, 4.3.6 a 4.3.7), pričom dospel k záveru, že sťažovateľ dostal adekvátne odpovede na ním uplatňované odvolacie námietky (bod 14). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že najvyšší súd reagoval aj na námietku sťažovateľa o nesprávnom vyložení si záverov predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu (bod 15), ktorý konštatoval nezrozumiteľnosť rozhodnutí súdov nižšej inštancie práve v otázke spôsobu zaplatenia preddavku na základe zmluvy, čo je rozporuplné s ich závermi, že k vráteniu a prevzatiu preddavku došlo účtovne. Najvyšší súd zaujal stanovisko aj k argumentácii sťažovateľa, že súdy nižšej inštancie ignorovali dôkazy – zmluvné dojednania sporových strán, ktoré vyhodnotili vo vzájomnej koherencii s ostatnými vykonanými dôkazmi (bod 16 odôvodnenia), k námietke neunesenia dôkazného bremena sťažovateľom, ktorý nepreukázal reálne vyplatenie preddavku, čo sťažovateľ nesprávne vyhodnotil ako deformáciu dôkazu (bod 17), k premlčaniu, ktoré nebolo odvolacím súdom vôbec zvažované v súvislosti s doplňujúcimi skutkovými tvrdeniami sťažovateľa, ktoré neposúdil ako zmenu žaloby, a preto irelevantné (bod 18), ako aj k nevykonaniu dôkazu opakovaným výsluchom žalovaného (body 19 a 20).

37. Po vyhodnotení všetkých okolností právnej veci sťažovateľa v konfrontácii s jeho dovolacími námietkami, ktoré uplatnil v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd uzavrel, že rozsudok krajského súdu nemožno považovať za neodôvodnený ani za arbitráry (bod 21). Sťažovateľ dostal od dovolacieho súdu adekvátne odpovede, prečo jeho námietky neboli spôsobilé zvrátiť meritórne závery rozsudku krajského súdu. Ústavný súd sa preto nestotožňuje s kritikou sťažovateľa namierenou proti konštatovanej neprípustnosti jeho dovolania podaného podľa § 420 písm. f) CSP najvyšším súdom (ktorá je uchopená vecne, čo je však z pohľadu ústavného súdu, ktorý sa zaoberá výsledkovou spravodlivosťou konania v kontexte jej ústavnej udržateľnosti, štandardne akceptovateľné).

38. Ústavný súd k polemike sťažovateľa s predchádzajúcim zrušujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu v tejto veci dodáva, že pre konanie po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom platí bezvýnimočná zásada viazanosti nižšieho súdu vysloveným právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP), ktorá je výrazne prísnejšia, než je to v prípade záväznosti precedenčnej. Spochybňovanie prijatých právnych záverov súdov nižšej inštancie, ktoré kasačnú záväznosť rozhodnutia dovolacieho súdu v plnom rozsahu rešpektovali, je preto za daných okolností bezpredmetné.

39. Pokiaľ ide o sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia spočívajúci v odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri posudzovaní otázky, či doplnenie žaloby o ďalšie skutočnosti bolo potrebné považovať za dispozíciu so žalobným návrhom v kvalite zmeny žaloby, sťažovateľ neuvádza v sťažnosti žiadnu argumentáciu, ktorou by závery najvyššieho súdu v tomto smere spochybňoval, čo pri rešpektovaní bezvýnimočnej viazanosti dôvodmi ústavnej sťažnosti (§ 45 zákona o ústavnom súde) neumožňuje ústavnému súdu iniciatívne dotvárať sťažnostnú argumentáciu, a teda sa zaoberať touto časťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Ako však z už uvedeného (bod 36 tohto uznesenia) vyplýva, predmetná právna otázka nemohla byť prípustnou dovolacou otázkou (§ 421 ods. 1 v spojení s § 432 CSP), pokiaľ odvolací súd doplňujúce vyjadrenia sťažovateľa nepovažoval za zmenu žaloby, teda túto námietku posúdil v súlade s názorom sťažovateľa.

40. Ústavný súd uzatvára, že argumentáciu sťažovateľa je tak potrebné považovať iba za polemiku na úrovni zákona a skutkového stavu orientovanú na posúdenie otázky spôsobu posúdenia skutkových okolností jeho právnej veci všeobecnými súdmi, ako aj právnych záverov, ku ktorým tieto súdy na ich základe dospeli bez zohľadnenia zásadnej okolnosti, že ústavný súd nie je odvolacím ani dovolacím súdom a na žiadnom článku inštančnej postupnosti nenahrádza všeobecné súdy, nerieši teda „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť ich rozhodnutí, ktorá sa odvíja od ústavnoprávne relevantného odôvodnenia (námietok) ústavnej sťažnosti.

41. Vzhľadom na to, že ústavný súd nepovažuje právne závery najvyššieho súdu vo vzťahu k predostretej sťažnostnej argumentácii za excesívne, preto odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

42. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa formulovanými v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu